

Κυριακή 25 Νοεμβρίου 2018

13η Κυριακή τοῦ Λουκᾶ.

Ακ. 18, 18 – 27.

«...ἄροχων» (Ακ. 18, 18)

Ἐναν ἄροχοντα καὶ μία ἀρχόντισσα προβάλλει σήμερα ἡ Ἐκκλησία, γιά νά διδάξει καί νά προβληματίσει γόνιμα τά μέλη της. Ὁ ἄροχοντας πού προβάλλεται εἶναι ἀνώνυμος, θεωρεῖται περισπούδαστο μέλος τῆς κοινότητας τῶν Ἐβραίων καί ἔρχεται μέ σκωπική καί πειρακτική διάθεση νά φέρει σέ δύσκολη θέση τό Χριστό, βάζοντας ώς ἐρώτημα τόν τρόπο πού θά κερδίσει τήν αἰώνιο ζωή. Ἡ ἀρχόντισσα πού προβάλλεται σήμερα ἔχει ὄνομα. Τό ὄνομά της εἶναι Αἰκατερίνη καί αὐτή ἐπίσης πλησίασε τόν Κύριο μέ τήν ἴδια ἀγωνία γιά τήν αἰώνια ζωή. Ἡ ἀγωνία της ὅμως ἦταν γόνιμη καί γι' αὐτό μετατράπηκε σέ ἀγώνα μαρτυρίου καί σέ ὁμολογία ἀγάπης γιά Ἐκεῖνον πού τῆς χάρισε τήν αἰώνια ζωή μέ τήν παρουσία Του καί τήν ὁμορφιά τοῦ ἐρασμίου προσώπου Του.

‘Ο ἀνώνυμος ἄρχοντας τοῦ σημερινοῦ θλιβεροῦ περιστατικοῦ, πού ἀκούσαμε στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς ἡμέρας, καὶ ἡ περιώνυμος μεγαλομάρτυς Αἰκατερίνη, πού τιμᾶται ἀπό τό σύνολο τῆς χριστιανοσύνης στό πέρασμα τῶν αἰώνων, μᾶς ἀφήνουν τό πολύτιμο συμπέρασμα πώς ἡ ἄρχοντιά δέ βρίσκεται στό πορτοφόλι ἀλλά στήν καρδιά τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἄρχοντιά εἶναι πνευματικό μέγεθος καὶ ὅχι ὄλικό κατόρθωμα. Ὁ ἄρχοντας διακρίνεται ἀπό τόν κοινό ἀνθρωπο χάρη στό ἥθος καὶ στόν τρόπο συμπεριφορᾶς καὶ ὅχι χάρη στά ὑπάρχοντα, στίς γνωριμίες καὶ στήν κοινωνική ἐπιφάνεια πού διαθέτει.

‘Ο Κύριος θέλησε νά διδάξει τήν ἀληθινή ἄρχοντιά στόν ἄρχοντα πού Τόν πλησίασε, γιά νά πληροφορηθεῖ περί τῆς αἰωνίου ζωῆς. Προσπάθησε νά τοῦ μεταφέρει τό μήνυμα πώς ἡ ἄρχοντιά δέν βρίσκεται στό νά αἰσθάνεται κάποιος ἀνώτερος ἀπέναντι στούς ἄλλους καὶ νά προσπαθεῖ νά τούς ὑποτιμήσει μέ τήν εἰρωνεία καὶ τήν πειρακτική διάθεση. “Οποιος εἰρωνεύεται τούς ἄλλους δέν εἶναι πιό σημαντικός ἀπ’ ἐκείνους. Εἶναι μᾶλλον ἀνασφαλής,

μικροπρεπής καί κομπλεξικός. Προσπαθεῖ μέ τήν εἰρωνεία πρός τούς διπλανούς του νά καλύψει τή δική του μειονεξία καί νά ἀνεβάσει τόν ἑαυτό του μέσ' ἀπό τήν ύποτιμηση τῶν ἄλλων. Ο Κύριος πού εἰσέπραξε τήν εἰρωνεία τοῦ ἄρχοντα τήν ἐκμεταλλεύτηκε, γιά νά τόν διδάξει. Ο ἄρχοντας τόν ἀποκάλεσε «ἀγαθό», χωρίς νά τό πιστεύει, καί ὁ Κύριος ἀπέδωσε τόν χαρακτηρισμό αὐτό στόν μόνο πού τόν δικαιοῦται, στόν ἀληθινό Θεό. Μέ τόν τρόπο αὐτό καί τόν ἄρχοντα δίδαξε καί ἔδωσε τό σύνθημα πώς οἱ φιλοφρονήσεις δέν ὡφελοῦν κανένα, εἴτε λέγονται εἰλικρινά εἴτε λέγονται εἰρωνικά. Οἱ φιλοφρονήσεις ἔχουν πραγματικό νόημα μόνον ὅταν ἀναφέρονται στό Θεό.

Θέλησε ἐπίσης ὁ Κύριος νά διδάξει τήν ἀληθινή ἄρχοντιά στόν ἄρχοντα πού Τόν πλησίασε, καθώς τοῦ ύπογράμμισε ὅτι ἀνώτερος δέ γίνεται ὁ ἄνθρωπος μέσα ἀπό τόν καθωσπρεπισμό καί τήν τήρηση κάποιων κανόνων, τῶν ὅποιων δέ συλλαμβάνει τό πραγματικό νόημα. Οἱ νόμοι καί οἱ κανόνες δέν ἀνεβάζουν τόν ἄνθρωπο οὕτε τοῦ χαρίζουν ποιότητα, ὅταν τούς τηρεῖ ἐπιφανειακά, ἀνεπίγνωστα καί ἀπό

ύποχρέωση. Ἡ τήρηση τοῦ νόμου καὶ τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ δίνει ἀρχοντιά στὸν ἄνθρωπο, ὅταν πίσω τους βλέπει τό πραγματικό καὶ ἀληθινό τους νόημα, πού εἶναι ἡ ἀγάπη καὶ ὁ σεβασμός γιά τούς διπλανούς του. Τά χρήματα κάνουν τόν ἄνθρωπο πλούσιο, ἡ ἔξουσία κάνει τόν ἄνθρωπο δυνάστη. Δέν κάνουν ὅμως αὐτά τά δύο ἀρχοντα ὅποιον τά κατέχει. Ἀρχοντας καθίσταται αὐτός πού σέβεται τό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἀπό ἐλευθερία καὶ φιλοτιμία καὶ κυρίως αὐτός πού μοιράζει αὐτά πού κατέχει καὶ ἀκόμη καὶ τόν ἑαυτό του σ' ὅσους ἔχουν ἀνάγκη, χωρίς νά κουράζεται καὶ χωρίς νά περιμένει ἀνταπόδοση. Ὅσο σφίγγει κάποιος τά χρήματα στήν παλάμη του, γιά νά μήν τά ξοδέψει, καὶ ὅσο δχυρώνεται πίσω ἀπό τήν δποιοδήποτε θέση καὶ ἔξουσία, γιά νά μήν τή χάσει, τόσο γίνεται κακόμοιρος καὶ ὑποτελής. Αύτό τό μεγάλο μυστικό θέλησε ὁ Χριστός νά τό μοιραστεῖ μέ τόν ἀνώνυμο ἀρχοντα πού Τόν πλησίασε, ἀλλά ἐκεῖνος δέν εἶχε τήν ἀρχοντιά νά τό καταλλάβει καὶ νά τό ἐφαρμόσει. Ἀπό τήν ἐπαφή του λοιπόν μέ τό Χριστό κράτησε τήν ἀνωνυμία του ἀλλά ὅχι καὶ τήν ἀρχοντιά του.

Ἄπο τήν ἄλλη τόν πολυαγαπημένο Ἰησοῦ τόν πλησίασε ἀρκετά χρόνια ἀργότερα καὶ ἡ ἀρχόντισσα τῆς πολυάνθρωπης Ἀλεξάνδρειας, ἡ Αἰκατερίνη. Ἐκείνη ὅμως δέν διέθετε μόνον πλούτη καὶ γνώσεις. Διέθετε φιλοτιμία, ἀγάπη, ἀληθινή ἐσωτερική καλλιέργεια, εὐγένεια καὶ δοτικότητα. Πλησίασε τό Χριστό μέ τή γόνιμη διάθεση νά ἀλλάξει τή ζωή της ἀπό τή γνωριμία μαζί Του. Ὅταν Τόν γνώρισε, Τόν πόθησε τόσο πολύ πού ὅλα τά ὑπόλοιπα προσόντα της ἔχασαν τό νόημά τους. Τό μόνο πού ἔδωσε νοστιμιά στή ζωή της ἥταν ὅτι ἔγινε νύμφη τοῦ ἐρασμιώτατου Ἰησοῦ. Τό μεγάλο της αὐτό ἔρωτα εἶχε τή διάθεση νά τόν πληρώσει ἀκόμη καὶ μέ τή ζωή της καὶ τό ἔκανε. Ἔχυσε τό αἷμα τῆς καρδιᾶς της, γιά νά διμολογήσει τό μεγαλεῖο καὶ τή δόξα Του, καὶ ὄνοιξε τούς κρουνούς τῆς ἀλήθειας, γιά νά ποτίσει τούς διψαμένους φιλοσόφους συνομιλητές της καὶ νά ὁδηγήσει κι ἔκείνους στό μαρτύριο χάριν τῆς ἔνσαρκης αὐτῆς ἀλήθειας, πού εἶναι ὁ Χριστός. Δέν ἔγκλωβίστηκε ἀπό τούς θησαυρούς τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν πού εἶχε στά σεντούκια της. Δέν περιχαρακώθηκε πίσω ἀπό τους θησαυρούς τῶν πνευματικῶν

ἀγαθῶν πού ἀπέκτησε μέσ' ἀπό τό Εὐαγγέλιο, γιά νά φανεῖ ἀνώτερη καί εὐλαβέστερη ἀπό τούς ἄλλους. Ὄλα τά ύλικά καί τά πνευματικά της ἀποκτήματα τά μοίρασε ἀδίστακα καί χωρίς φειδώ, γιά νά κερδίσει τήν πραγματική ἀρχοντιά, πού εἶναι ἡ σχέση μέ τό Χριστό καί ἡ ὑπέρ Αὐτοῦ μαρτυρία καί τό ὑπέρ τοῦ Εὐαγγελίου Του μαρτύριο.

Δύο ἀρχοντικές προσωπικότητες προιβάλλει σήμερα ἐνώπιόν μας ἡ Ἐκκλησία: τόν ἀρχοντα τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς καί τήν ἀρχοντοπούλα Αἰκατερίνη ἀπό τό ἔορτολόγιο τῆς ἡμέρας. Ὁ πρῶτος ἀποδεικνύεται ἀρχοντας κάλπικος, ψεύτικος, μίμος τῆς ἀρχοντιᾶς, στήν πραγματικότητα ὑπηρέτης καί κακόμοιρος ὑπάλληλος τῶν ὑπαρχόντων του, τῆς φθαρτῆς ὅλης καί τῆς πλεονεξίας. Ἡ δεύτερη ἀποδεικνύεται ἀρχόντισσα ἀληθινή τοῦ πνεύματος, πριγκίπισσα τοῦ οὐρανοῦ καί νύμφη τοῦ Νυμφίου τῆς Ἐκκλησίας, νοῦς φιλόσοφος, καθηγήτρια τῶν διδασκάλων τοῦ πνεύματος καί ἀληθινή ὁδηγός τῶν πιστῶν, στούς ὅποίους δίνει ἀπλόχερα τίς εὐεργεσίες τῆς ἀγάπης της στό πέρασμα τῶν αἰώνων. Ἐμεῖς, οἱ ἀπλοί ἀνθρωποι καί ἀπλοϊκοί πιστοί, ἃς θεωρήσουμε

σκουπίδια ὅλα τά μεγέθη αὐτοῦ τοῦ κόσμου καὶ ἃς προσεγγίζουμε ἀδιάκοπα τό Νυμφίο τῆς καρδιᾶς μας Χριστό, γιά νά κερδίζουμε τήν πραγματική ἀρχοντιά, πού δίνει ἡ παντοδυναμία Του, καὶ τήν αἰώνια σωτηρία ἀπό τόν ἐναγκαλισμό μας μαζί Του.

Ἄμήν.